

endda, at man ikke kan anvende Postanvisninger i den Grad, som man bør kunne. Jeg tillader mig at opfordre den højtærede Indenrigsminister til at tage under Overvejelse, om der ikke er nogen Grund til at se at faa disse Takster ændrede.

Fremdeles skal jeg angaaende Island tillade mig at gøre den Bemærkning — uagtet den vel næppe hører under Finanslovbehandlingen —, at jeg haaber, det Rygte taler sandt, som siger, at der skal nedsættes en Kommission til at behandle Spørgsmaalet om den islandske Forfatning. Jeg tillod mig i Fjor under Finanslovbehandlingen at bebude en Interpellation om dette Spørgsmaal. Den har jeg kunnet forskaane det høje Ting for, idet jeg har haft Lejlighed til andre Steder at sige det, jeg ønskede, og med samme gode Virkning, som jeg havde kunnet gøre det her i Salen. Det er altsaa blot mit Haab, at den højtærede Minister maa forstaa, at Forfatningsspørgsmaalet maa løses, at det, det gælder om, er Klarhed, og at der ikke er vundet noget ved at udsætte Spørgsmaalet eller at komme med en Overenskomst, der fortolkes paa en Maade af Islænderne og paa en anden Maade af os. Men i øvrigt vil jeg gerne sige, at naar hele min Gruppe — det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) udtalte det forleden, og Medlemmer af Landstinget dele denne Mening —, naar vi ønske, at vi der kunne give med rund Haand, saa er det selvfølgelig først og fremmest, fordi vi mene, ikke at i og for sig nogen som helst Forfatning gør Island lykkeligere eller større, men at Islænderne skulle have Ro til at arbejde, saa de ikke behøve stadig at tænke paa Forfatningssagen — Ro til at gøre det store Arbejde, som er nødvendigt for at opbølge Landet. Det er ikke alene Forfatningen, der gør Island rigt eller stort, det er, om Folket er arbejdsdygtigt og klogt; og jeg maa i den Henseende gøre den almindelige Bemærkning, at hvis Island havde nogle færre studerende og i end højere Grad anvendte sine bedste Kræfter som Haandværkere og Landmænd og Handlende og Fiskere, var det ikke at Vejen. Island har jo relativt set den største Embedsbefolkning i hele Verden.

Til Slutning vil jeg vende mig til den højtærede Udenrigsminister med et Par Spørgsmaal. Jeg takker først den højtærede Minister, fordi han har nedsat denne Kommission om Konsulativæsenet, og eventuelt et Handelsministerium. Om Handelsministeriet vil jeg sige, at det er

jo Højres Ønske, og vi ere glade for det, men det kommer ganske vist an paa, hvem der bliver Handelsminister, eller, hvis det kun bliver et Handelsdepartement, hvilke Folk der kommer der. Og det vilde være yderst uheldigt, om det Rygte talte sandt, der siger, at Indenrigsministeriets Embedsmænd allerede have fordelt de ny Poster i det eventuelle Handelsdepartement imellem sig. Med Hensyn til Konsulativæsenet skal jeg kun sige, at jeg haaber, der maa komme en god Overenskomst. Der er jo kommen andre Medlemmer af min Gruppe ind i Tinget, som med bedre Forstaaelse ville kunne tale om den Slags Ting. Kun vil jeg haabe, den højtærede Udenrigsminister vil forstaa, at for et Land som Danmark er et godt Konsulativæsen bedre end et godt diplomatisk Væsen, og at vi paa flere Steder ikke behøve Diplomater, men at vi i flere Hovedstæder i Europa staa os bedre ved at være repræsenterede af en Generalkonsul, der er Chargé d'affaires, end af en Chargé d'affaires, der er Generalkonsul som Nebengeschäft. Der er nemlig stor Forskel paa Uddannelsen af disse Mænd. Jeg haaber, den højtærede Minister vil være med til en Udvidelse af Konsulativæsenet. Naar man nu er saa elskværdig at bevilge Udgifter til at notificere Hans Majestæt Kongens Tronbestigelse paa en Maade, der var fortræffelig i det 12te Aarhundrede — da var Telegrafens, som bekendt, ikke opfundet —, naar man fastholder denne gamle Praksis, saa haaber jeg ikke, man paa Konsulatsbudgettet vil vise Kniberi. Jeg sigter ikke herved til den østasiatiske Konsul, som det ærede Medlem for Æbeltoft saa varmt og veltalende opfordrer til at gaa ind paa, heller ikke til Konsulatsposten i Gøteborg, som jeg talte om i Fjor — den højtærede Udenrigsminister sagde selv, at han fandt, der var noget i det —, men jeg skal nævne en sidste Konsulatspost, som ligger mig paa Sinde, nemlig i Konstantinopel, eventuelt Bagdad. Som de Herrer sikkert vide, er Bagdadbanen under fuld Udarbejdelse, den Bane, der skal gaa fra Stambul, Konstantinopel, ned til Aleppo, fra Aleppo til Bagdad og derfra til den persiske Havbugt, den Bane, for hvilken den kejserlige tyske Regering interesserer sig saa overmaade meget. Den kejserlige tyske Regering har uendelig rigtigt set, af hvilken Betydning det er, at Lille-Asien bliver aabnet igen, at dets skjulte Skatte blive kaldte til Live igen. Det er et Land, der er uendelig rigt, og navnlig gælder dette i det Øjeblik, selve